

723-724 OPUSCULUM QUADRAGESIMUM QUINTUM.

DE SANCTA SIMPLICITATE SCIENTIÆ INFLANTI ANTEPONENDA.

ARGUMENTUM.—Consolatur Aripandum monachum, qui ingenium liberalibus disciplinis in sæculo non excolerit : ostenditque sciendi cupiditatem originem esse malorum omnium ; scientiam ipsam, præsertim a Christianis virtutibus abjectam, professoribus perniciosam, aliis inutilem ; contra, vero sanctam simplicitatem securam esse ac perutilem. Proinde illum hortatur ut, si velit aliquid utiliter sapere, ad Deum per contemplationem rerum divinarum accedat.

Sanctæ spei filio **ARIPRANDO**, **PETRUS** peccator **A**rum, non licet, quæso, pastori, ut censoriam super gregem suum virgulam teneat, eumque vel mensæ vel pascuæ pro voluntate decernat? Nam et Dominus in legalibus cæremoniis modo boves, modo vitulos, modo arietes, modo agnos anniculos præcipit immolari.

Nimis ingratus est servus, si postquam tela vel gladios ab herili liberalitate percepit, eisdem mox armis accinctus, adversus dominum suum protinus in bella consurgit : perduellionis reus est miles qui, ditatus imperialibus donis, asserit aptius sibi convenire coronam quam subjectionis vel obedientiæ clientelam. Confiteris te, fili mi, frequentius impugnari, et infestantium cogitationum perferre caliginem, quia cum docile cor ac facillimum habeas ad discendum, ante veri luminis aditum requisisti quam cæcam philosophorum sapientiam disceres : ante ad ærem pervolasti, sequens vestigia piscatorum, quam liberalium artium non dicam studiis sed stultitiis insudares.

CAPUT PRIMUM.

Scientiæ cupiditas quam perniciosa.

Hanc ergo querelam a te clementia divina comeneruit, quæ et tibi subtilioris ingenii gratias prærogavit. Nimirum si inter ipsa tuæ rudimenta militiæ veterosus hostis eodem te genere certaminis impetit, quo scilicet et in ipso mundi nascentis initio primos parentes humani generis superavit. Hæc enim prima serpentis verba sunt ad mulierem, his sibilis draco teterrimus in cor eius venena stillavit : « Scit Deus, inquit, quod in quocunque die comederis ex eo, » haud dubium quin pomo, « aperientur oculi vestri : » et, « eritis sicut dii, scientes bonum et malum (Gen. iii). » Ecce, frater, vis grammaticam discere? discere Deum pluraliter declinare. Artifex enim doctor, dum artem obedientiæ noviter condit, ad colendos etiam plurimos deos inauditam mundo declinationis regulam introducit. Porro, qui viriorum omnium catervas moliebatur inducere, cupiditatem scientiæ quasi ducem exercitus posuit, sicque post eam infelici mundo cunctas iniquitatum turmas invexit. Quid ergo mirum si in Evæ filium idipsum adhuc jaculum vibrat quod in eandem Evam antiquus olim hostis intorserat? Expertus quippe non potest desperare successum, dum eandem filiis infert pugnam qua super parentes nostros dudum se meminit obtinuisse victoriam.

Sed cum Redemptor noster pastor utique sit, non quidem canum vel luporum ferarumve frendentiam, sed ovium, et non tantum ovium sed et agno-

rum, non licet, quæso, pastori, ut censoriam super gregem suum virgulam teneat, eumque vel mensæ vel pascuæ pro voluntate decernat? Nam et Dominus in legalibus cæremoniis modo boves, modo vitulos, modo arietes, modo agnos anniculos præcipit immolari.

CAPUT II.

Cur Deus alios juvenes, alios senes ad se vocet.

Dum ergo de grege suo faciat possessor quisque quod velit, quo pacto non licuit Creatori tuo te velut agnum tenerrimum mensæ refectionis apponere, reliquumque gregem in exterioris adhuc vitæ pascuis reservare : ut te jam intra propria viscera speciali quadam familiaritate trajiciat, dum alios interim suis temporibus convertendos moderamine piæ dispensationis exspectat? Samuel namque puerulus tanquam tener agniculus cum tribus farinæ modis et amphora vini, mensæ Domini, ut 725 ita loquar, apponitur, dum Heli sacerdoti, et templo Dei, quod erat in Silo, a parentibus dedicatur (*I Reg. i*). Joannes Baptista non solum ipse agnus, sed Agnum prædicaturus qui tollit peccata mundi, de grege sacerdotalis domus eligitur, et in deserta contendit (*Luc. iii; Joan. i*, etc.); ut eo Dominus, velut epulo suavis edulii, delectabiliter saginetur. Non enim homines ad procinctum spiritualis militiæ pro suo duntaxat alleguntur arbitrio; sed is qui eos, ut ad se convertantur, inspirat, singula super eos ætatum ac temporum momenta dispensat; ut alios ad se trahat grandæva jam senectute maturos, alios juvenilibus incrementi vigore robustos; istos tollat primo pubescentis adolescentiæ decore vernantes, illos autem ab ipso pueritiæ lactantis exordio, velut de nido pullos inducat implumes. Achias sane præ nimia jam senectute caligat, sed uxorem Jeroboam eminus adventantem prophetalis oculi serenitate prospectat : « Ingredere, inquit, uxor Jeroboam, cur aliam te esse simulas? Ego autem missus sum ad te durus nuntius (*III Reg. xiv*). » Ezechiel tricennali viget ætate, cum, juxta Chobar fluvium constitutus, ad dispensandum prophetiæ gratiæ promovetur officium (*Ezech. i*). David vix dum primo florentis adolescentiæ decore pubescens, de post fetantes paternæ subjectionis eligitur, et ad crispandum spiritualis allegoriæ psalterium, atque ad obtinendum regalis sceptri fastigium promovetur (*I Reg. xv*).

Jeremiæ dictum est : « Priusquam te formarem in utero, novi te; et antequam exires de vulva, sanctificavi te, et prophetam in gentibus dedi te (*Jer. i.*) » Et quid plures enumerem? Qui enim Eleazarum præ senili algore jam frigidum, triumphali martyrii fervore succendit (*II Mach. vi.*), ipse teneros adhuc B. Felicitatis filios invictæ fidei constantia roboravit.

CAPUT III.

Cur Deus per viros idiotas ac simplices mundum instituit.

Sed forte dicas : Multos lucrifacerem, si gratia prædicationis affluerem, si copiam scientiæ litteralis haberem. Et ego respondeo quoniam et Eleazarus multos potuisset ab idololatria revocare, si viveret (*II Mach. vii.*); Machabæi et innumerabiles Christi B. martyres plurimos ad agonem fidei firmare potuissent, si persecutionis illatæ differre supplicia decrevisset; sed quoniam ad pœnarum perferenda tormenta efficacius ærificaverunt martyrizando quam prædicando, postponentes verbum, reliquere sequentibus imitationis exemplum. Tu quoque valentius provocas videntes te properare post Christum, quam promovere potueras audientes qualibet multiplicitate verborum. Nec enim Deus omnipotens nostra grammatica indiget, ut post se homines trahat, cum in ipso humanæ redemptionis exordio, cum magis videretur utique necessarium ad conspergenda novæ fidei semina; non miserit philosophos et oratores, sed simplices potius ac piscatores. Unde legitur quia Samson maxillam asini quæ jacebat arripuit, et C. in ea mille Philisthæos occidit (*Judic. xv.*). Quid est enim per jacentem asini maxillam mille viros occidere, nisi per linguas humilium 726 atque simplicium perfectum non credentium numerum a pravitate suæ statu dejicere, atque ad humilitatem Christi per sanctæ prædicationis officium inclinare? Nam quia Samson interpretatur *sol*, postquam mundo sol iste resplenduit, postquam miraculorum atque signorum suorum per orbem terrarum radios sparsit, omnium mox sibi resistentium colla perdomuit, eosque a superbiæ vitæ suæ rigore prostravit.

CAPUT IV.

Quid in concionatore requiratur.

Tu quoque, fili mi, ut prædicandi sortiaris officium, imitare vel asini, de quo dictum est, vel etiam ovis exemplum. Quæ nimirum cum vivit, turpiter beat [balat], mortua vero in instrumentis musicis suaviter cantat: sic et qui carnaliter vivunt, balare cum ovibus inaniter possunt, naviter explere prædicatoris officium nequeunt. Dicit etiam Propheta : « Laudate Dominum in tympano et choro (*Psal. cl.*) » Corium quippe non sonat, nisi siccum relinquens humor abscedat. Si ergo vis ut tympanum vel chorda tua clarum in auditorum cordibus sonitum reddat, omnis a te vitæ carnalis humor evaneat, mens tua ab omni fluxu luxuriæ prurientis arescat. Nam et frigus concretum pectori, vocem

A intercipere consuevit. Si vis ergo Dei verbum claris vocibus intonare, cave ne divini amoris in te flamma tepescat, ne tibi principis in Aquilone sedentis (*Isai. xiv.*) algor obrepal. Hoc denique frigus jam tunc ille conceperat qui deambulanti Domino ad auram paradisi post meridiem, raucis quodammodo vocibus respondebat : « Audivi, inquit, vocem tuam, et timui, eo quod nudus essem, et abscondi me (*Gen. iii.*) » Porro quia meridianus ab illo jam fervor abierat, aura quoque frigoris est alumna. Huc accedebat quia et illum jam innocentia sublata nudaverat. Hæc omnia quid aliud innuent, quam quia illius viscera extincti amoris algor obstrinxerat, atque ideo vox illius in auribus Domini raucula sonabat? Hoc frigore jam et Heli sacerdos constrictus obtorpuerat, qui filiis suis aiebat : « Non est hæc bona, filii mei, fama, quam ego audio, ut transgredi faciatis populum Domini (*I Reg. ii.*) » Nam quia prædicatoris hujus guttur ab amore Domini algor occluserat, idcirco vox ejus quodammodo rauciens, in filiorum suorum cordibus efficaciter non sonabat. Si vis ergo vocem habere vel in prædicationibus intonantem, vel in orationibus efficacem, satage semper ut te divinus fervor accendat, ne vocem tuam torpor frigoris intercipiat. Frigidæ quippe mentis oratio vel prædicationis non admittitur, et tanquam vox rauciens non auditur. Ab hoc plane frigore Abraham alienus exstiterat, de quo Scriptura pronuntiat : « Quoniam apparuit ei Dominus in convalle Mambre, sedenti in ostio tabernaculi sui in ipso fervore diei (*Gen. xviii.*) » Et sponsus ille cœlestis, sicut in Canticis dicitur, pascit et cubat in meridie (*Cant. i.*). Enimvero cum te cordis acumen permovet ad querelam, quid aliud agis quam adversus Deum per eadem quæ Deus contulit arma configis? Et cum ingratum esse Deo non parvi sit criminis, 727 formidolose tibi cavendum est ne inde contra Deum prosilias in tyrannidem, unde gratiarum illi debueras actionem; et dum scientiam, quæ inflat, immoderatus flagitas, charitatem, quæ ædificat (*I Cor. viii.*), insipienter offendas. Quid enim scis utrum dispensator meritorum omnipotens Deus ad hoc tibi subtilioris ingenii perspicaciam agilitatemque contulerit, ut jam tibi quodammodo signum futuræ remunerationis ostenderet; et occidentem illam scientiam, quam pro illius amore sprevisisti, vivacis mentis acumine compensaret. Nam cum litteræ orientur ex sensu, non sensus procedat ex litteris, cui sensus incolumis est litteras non requirit. In literario quippe ludo, ubi pueri prima articulatae vocis elementa suscipiunt, alii quidem abecedarii, alii syllabarii, quidam vero nominarii, nonnulli etiam calculatores appellantur; et hæc nomina cum audimus, ex ipsis continuo quis sit in pueris profectus agnoscimus.

CAPUT V.

Quomodo Spiritus sanctus nos doceat.

Cui vero per donum sancti Spiritus intellectus aperitur, quia per conceptum vigorem vivacis inge-

nii cuncta facile comprehendit, his ad discendum A gradibus magnopere non egebit. Sicut de tribus illis pueris dicitur : « Quia dedit illis scientiam et disciplinam in omni libro et sapientia, Danieli autem dedit intelligentiam omnium visionum et somniorum ; ita ut Babyloniorum sapientes ad eorum prudentiam non attingerent, eosque magi, harioli, vel aruspices in mysteriorum cœlestium revelationibus non æquarent (*Dan. 1*). »

Sed et, veteribus omissis, ad modernos iterum veniamus. Beatus Benedictus ad litterarum studia mittitur, sed mox ad sapientem Christi stultitiam revocatur ; et, quia scholam pia rusticitate mutavit, hoc descriptum reliquit in capisterio mulierculæ, quod de se mundi sapientes exprimere nequeunt in mensa geometricæ vel astronomicæ disciplinæ. Litteras et Martinus ignorat ; sed hic fatuus et imperitus perditas trium mortuorum animas ab inferis revocat. Antonius non rhetoricatur, sed toto conspicuus orbe, litteris, ut ita loquar, vitalibus legitur. Hilarion Platones et Pythagoras projicit, unoque contentus Evangelio, in sepulchrali se cellulæ antro concludit ; sed ecce dæmonibus imperat, quem philosophorum studia non exornant. Quæ si tu quoque apud sæculum, ut efflagitas, didicisses, fortassis hodie Dominus intra sortis suæ funiculum non haberet. Est enim sapientia de qua scriptum est : « Nam per sapientiam sanati sunt quicumque placuerunt tibi, Domine, ab initio (*Sap. 13*). » Et est sapientia, de qua dicitur : « Non est hæc sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica (*Joan. C* III). » Et, o quantis hæc ipsa terrena et animalis sapientia non concessit iter prosperum, ut videlicet ante corruerent in periculum mortis quam fruerentur optatis !

728 CAPUT VI.

Quod humana sapientia multis periculis subjacet.

Gualterus plane, magistri mei, scilicet Ivonis, socius fuit, qui per triginta ferme annos ita per occiduos fines sapientiam persecutus est, ut de regnis ad regna contenderet : et non modo Teutonum, Gallorum, sed et Saracenorum quoque Hispaniensium urbes, oppida simul atque provincias penetraret ; sed mox ut, studiis toto, ut ita loquar, orbe corrasis, exsilium habitatione mutavit, et jam velut in pace compositus docere pueros cœpit, æmuli sui, cujusdam videlicet alterius sapientis necessarii vel fautores, eum simpliciter gradientem ex insidiis occiderunt : qui confossus gladiis, non sacerdotes, ut mihi relatum arbitror, petiit ; non de transactis confessionem vel pœnitentiam gessit ; sed usque ad ultimum spiritum hoc solum inclamare non desiit : Heu quale damnum ! Si quid autem vel de confessione facienda vel aliud quid dicebatur, ille jam alienatus hoc solummodo repetebat : Heu quale damnum ! Hic itaque velut arachne inextricabilia, ut sibi videbatur, subtegminis fila contexuit ; sed mox ut ea ventus ultimæ necessitatis impulit, prolixus in nihilum omnia dissipavit. Anni quippe no-

stri, testante Propneta, sicut aranea meditabuntur (*Psal. LXXXIX*).

Ugo, Parmensis Ecclesiæ clericus, quot utilitatum dotes habuerit, non enūmero, quia laciniosi styli devoto fastidium. Hic tantæ fuit ambitionis in artium studiis, ut astrolabium sibi de clarissimo provideret argento, ut, dum spiraret ad episcopale fastigium, Conradi imperatoris se constituit capellanum : a quo dum revertitur regiis pollicitationibus cumulatus, et de consequenda dignitate pene non dubius, incidit in latrones. Presbyter enim quidam in Teutonicis partibus, qui laicum habebat assecclam, pascentes equos illius tentavit invadere. Cui dum ille sese impiger objecisset, presbyter eum lancea confodiens, interemit, et tunc liquido deprehendit nil fuisse quod didicit, dum simul amisit et irridentis vitæ dulcedinem et concupiti culminis dignitatem.

CAPUT VII.

De mundanæ sapientiæ effectibus.

Præterea sæpe contingit ut nonnulli carnaliter sapientes et diutius vivant, et nunquam valeant invenire quod optant. In sapientiæ quippe suæ vanitate confisi, dum sperant facile cuncta suppetere, arbitrantur utique se religionis testimonio non egere ; et dum inanem sapientiam jactant, insipienter vivere non formidant. Quamobrem a se conspicientibus eorum actus exploditur, vita conspuitur, conversatio deridetur, fama polluitur, testimonium condemnatur ; ideoque qui proposuerant ad votum carnis vivere, in contrarium versa sententiâ, sæpe compelluntur egere, cum e diverso quique simplices et quieti rebus exuberent necessariis 729. Unde per isaiam Dominus dicit : « Pro eo quod vocavi, et non respondistis ; locutus sum, et non audistis ; et faciebatis malum in oculis meis ; et quæ nolui elegistis : propter hoc ecce servi mei comedent, et vos esurietis : ecce servi mei bibent, et vos sitiatis ; ecce servi mei lætabuntur, et vos confundemini ; ecce servi mei laudabunt præ exultatione cordis, et vos clamabitis præ dolore, et præ contritione spiritus ululabitis (*Isa. LXV*). »

Hodieque certe in Romana urbe frater advivit, ortus de summis proceribus Galliarum, cujus nomen taceo, quia fratris ignominiam perhorresco. Cui nescio an aliquid utilitatis desit. Tot siquidem exteriorum honorum floribus enitescit : nobilis ut imperator ; pulcher aspectu quodammodo, sicut Tullius loquitur ; ut Virgilius poetatur ; tuba vehemens in Ecclesia ; perspicax et acutus est in lege divina ; scholastice disputans, quasi descripta libri verba percurrit ; vulgariter loquens, Romanæ urbanitatis regulam non offendit. Quid de monachico prosequar ordine ? quid de regularis magisterio disciplinæ ? In quorum videlicet notitia ita convaluit ut nec docere naviter possit ; sed ejus, proh dolor ! talis est vita, ut eum alteri nullus invidet, ad se intrudere nemo deposeat ; et, ut rem non diutius protraham, stulto sapienti monasterialis ad habitandum janua clauditur : ejus passim rusticis et

imperitis ac dyscolis aditus non negatur. Unde recte vir sapiens ait : « Melior est homo, cui deficit sapientia, et deficiens sensu in timore, quam qui abundat sensu, et transgreditur legem Altissimi (Eccli. xix). »

Quod etiam in Domino meo Leone probatur incluso. Posuimus enim stulte peritum, apponamus etiam sapienter indoctum. Hic plane Leo (cum præter psalmos, aut nescio quid tenuissimum et extremum) litteras non didicerit, grammaticos quoslibet ac mundi philosophos in Scripturarum notitia et consiliorum spiritualium profunditate præcellit : ut quicumque ad illum de quovis animæ negotio consulentes accedimus, suscipientes ab eo verbum, ita confidimus ac si prophetici spiritus oraculum reportemus. Sed quoniam et tibi apprime notus est, et opusculis nostris frequenter insertus, sufficiat unum hic verbum proponere quod nuper ab ejus ore quasi negligenter cecidit, sed a me negligenter audiri non potuit. Nam cum inter cætera spiritualiter vivendi capitula solerter inquirerem : Utrum ille post solutum nocturnæ synaxis officium posset dormire si vellet, hoc se funditus nescire perhibuit. Cumque idipsam ego sæpius iterarem, et an ille circa diluculum dormiret perquirerem, respondit ille se hoc omnimodis ignorare, quia nunquam penitus expertus esset. Subjunxit etiam se suis assuetum cogitationibus respondere : Accidietur, inquit, cor, palpitent oculi, os per crebra balaustria gannire non cesset, caput etiam nutet et in ima devergat ; sed quia hæc omnia me perimere nequeunt, ad consentiendum hujus temporis somno nullatenus superabunt. Nam et nos super hac re distichum feceramus, quod hic inserere otiosum esse non ducimus :

730 Non canonem solvit, qui psallens nocte re-
[dormit :

Ne tamen hoc passim ponat caput ante synaxim. Sed heu me miserum ! hoc inter me et dominum Leonem, quod inter fortissimum David et delirum evenit histrionem. Ille siquidem viribus fortia fecerat, iste sola voce triumphalia ejus gesta decantat. Ille nimirum se Deo novit per somni mactare conflictum ; nos versiculos facimus ad similitudinem puerorum. Et quale, quæso, est effectum viribus ac tenuissimi corporis hominem jam per septuaginta fere annos in monastico habitu degere, et adhuc utrum diurnæ lucis erumpente crepusculo dormire valeat, ignorare ? Hic itaque prudens, hic vere dicendus est sapiens, qui, dum mundum calcibus abjicit, ipsum mundi principem philosophando deludit.

CAPUT VIII.

Quod ad Deum accedentes humanis disciplinis non indigent.

Quocirca, dilectissime fili, noli hujusmodi sapientiam quærere, quæ tibi simul cum reprobis et gentilibus valeat convenire. Quis enim accendit lucernam, ut videat solem ? quis scolacibus utitur ut stellarum micantium videat claritatem ? Ita qui

A Deum vel sanctos ejus sincero quærunt intuitu, non indiget peregrina luce ut veram conspiciat lucem. Ipsa quippe vera sapientia se quærantibus aperit, et, sine adulterinæ lucis auxilio inoccidua se fulgor ostendit. Unde scriptum est : « Clara est semper, et nunquam marcescet sapientia ; et facile videtur ab his qui diligunt illam ; et invenitur ab his qui quærunt illam : præoccupat eos qui se concupiscunt, ut illis se prior ostendat (Sap. vi). » Illam ergo sapientiam quære, illam totis visceribus ardentè amplectere, ex qua non modo valeas sapere, sed et vivere, ac per eam sine fine gaudere. In Deo igitur, qui vera est sapientia, quærendi et intelligendi finem constitue : hunc assiduus meditare, in eo jugiter requiesce. Cui scilicet in eodem Sapientiæ libro dicitur :
B « Nosse enim te, consummata justitia est ; et scire justitiam et virtutem tuam, radix est immortalitatis (Sap. xiii). » In illo igitur desige totum iuxta mentis obtutum, ab illo sapientiæ fonte sume sitibundi pectoris haustum, ut in visceribus tuis illius vitalis poculi vigore concepto, et ipse cœlestis gratiæ mardore jugiter vireas, et in alios distillantia fontis irrigui fluentia transfundas. Et quæso ut hoc per te quandoque Deus omnipotens exhibeat fratribus tuis quod per Isaiam promisit pauperibus suis : « Egeni, inquit, et pauperes quærunt aquas, et non sunt ; lingua eorum siti aruit. Ego Dominus exaudiam eos, Deus Israel non derelinquam eos (Isa. xli). » Ubi mox sequitur : « Aperiam in supinis collibus flumina, et in medio camporum fontes ; ponam desertum in stagnum aquarum, et terram inviam in rivus aquarum (Ibid.). »

C Quoniam igitur, fili charissime, temetipsum velut agnum tenerrimum obtulisti, et hoc dæmones per aera volitantes incursant, ut vel ex manibus tuis oblata diripiant, vel injecta pravæ cogitationis illuvione corrumpant ; tu cum Abraham imminentes ad impetum volucres abige, ut holocaustum tuum immaculatum et integrum valeas custodire (Gen. xi). Ex eorum quippe pharetra procul dubio toxicata cogitationis hujus sagitta depromitur, ut litterarum studia remanentibus in sæculo cœvis tuis invideas, et in hoc eos cautos ac providos, te vero deceptum et fatuum credas, utpote, si hoc et ipse fecisses, quasi gratiorem tunc hostiam Deo tuæ conversionis offerres : sed hoc totum Deo veraciter obtulisti quidquid, ad meliorem ac manentem substantiam properans, pro amore illius acquirere contempsisti. Melius est autem totum simul offerre, quam particulariter dispensare. Sicut enim melius est ovem dare quam fructus ovis, ita laudabilius est totam artem Deo simul offerre, quam fructus artis. Julianus Cæsar et Donatus martyr uno tempore didicerunt. Et ille quidem permansit in studiis, hic secutus est vestigia veritatis. Sed ille in sapientia sua tam feliciter floruit, ut octo libros contra Galilæos (sic enim Christianos vel apostolos vocat) et Evangelium scriberet ; Donatus autem desipuit, ut cœleste fastigium cum triumphalis martyrii glo-

ria penetraret. Joannes evangelista apud sæculum pene nil didicit, sed, spretis oratorum dialecticorumque versutiis, ad simplicem Jesu stultitiam puerulus commigravit. Hic tamen dum per libri sui principium summæ lucis mysterium terribiliter intonat, illico philosophorum-cæca subtilitas in tenebrosa studiorum suorum profunditate caligit. Præterea beatus papa Gregorius artis grammaticæ disciplinam eatenus in suis **732** laudat epistolis, ut eam congruere deneget Christianis (GREG. MAG. *Reg.* lib. IX, epist. 45). Hieronymus ad tribunalia tremenda pertrahitur, flagris atrocioribus verberatur: cui tamen non aliud quam Ciceroniani nominis crimen impingitur. Devotatur ille hac se prorsus ultione plectendum si sæculares libros ulterius legeret, ac si Christum per apostaticæ perfidiæ sacrilegium deneget. Dicebatur enim illi: « Ciceronianus es, non Christianus. » Et ille: « Si sæculares, inquit, codices ulterius legero, te negavi. (HIERON. *epist.* 22 *de custodia virgin.*). » Honesta satis et utilis sapientia! nimirum, quæ cum Christi negatione confertur, quæ hæreticæ perfidiæ comparatur; ut idem valeat

A eam legere, quod Deum negare. Si ergo is qui terrenum illud dogma didicerat, ab ejus compescitur usu; quanto magis qui necdum expertus est, ab ejus prohibetur accessu? Si ille cohibetur a notis, quanto cautius iste reprimendus est a discendis. Discumbis, frater, ad mensam Dei, sufficiant tibi dapes cœlestis eloquii. Abjice lolium, quod in vesaniam comedentium mentes inebriat; suscipe frumentum, quod esurientium animas sobria refectione confirmat. Nec fauces animæ tuæ vitalis escæ fastidiant alimentum, sed procul abjiciant falsitatis ineptias et quisquilia vanitatum. Omnipotens Deus, dulcissime fili, doctrina te suæ legis erudiat, ut cor tuum veræ sapientiæ luce perfundat; te de manibus tuis viventis hostiæ suscipiat holocaustum, et ad spirituum provehat incrementa virtutum; te semper in se manere concedat, et invicem ipse in tuis visceribus delectabiliter requiescat, ut, sicut est ipse pollicitus, tanquam palmes in vite, nunquam desinas pii operis germina pullulare. Amen.

Sit nomen Domini benedictum.

733-734 OPUSCULUM QUADRAGESIMUM SEXTUM.

DE FERENDA ÆQUANIMITER CORREPTIONE.

ARGUMENTUM. — Aripandum tironem in militia spirituali laudat quod adolescens ad eremum se contulerit, monetque illum ut exemplo Christi Domini regularem disciplinam non deserat; proinde æquo animo ferat non modo seniorum verum etiam juniorum correptiones, quæ ad animi labes abluendas sui aliorumque profectum plurimi faciunt: multa ex occasione dicit de bono correptionis, et cur, et an sine culpa sanctus Paulus sanctum Petrum objurgaverit.

ARIPRANDO fratri charissimo PETRUS peccator monachus paternæ dilectionis affectum.

Exigis, dilectissime fili, ut tibi aliquid scribam, et qui, me dictante, frequenter aliis scriptitas, ut tibi quoque aliquid scribatur imploras. Sed unde scriptori congruentius incipiam scribere, quam a scribendi ipsius mystica dignitate? In te quippe, qui scribis, tres sunt digiti, et una manus; cui vero scribis, tres sunt personæ, et unus Deus. Cum igitur ex diversis apicibus continuum ducis articulum, ad illum semper unum tua dirigatur intentio, cujus in temetipso per quamdam similitudinem conspicias sacramentum. Et quia, dum in scholarum adhuc gymnasium inter adolescentulos ageres, et ephēbi vultus florem necdum pubis ulla vel tenuis lanugo vestiret, fervor te sancti Spiritus incitavit ut non monasteriale propositum, sed eremi potius arripere institutum: cave ne, per ætatis adhuc imbecillis obtentum, sancti loci regulam violes; ne rigorem atque severitatem beatæ conversationis enerves; ne mutari velis solitam severitatis consuetudinem; ne peregrinæ adinventionis præsumas superinducere novitatem. Nam et ipse qui magister est angelorum in cœlo, morem in terra tenuit quem invenit;

C nec dedignatus est terrenam servare consuetudinem, qui venerat exhibere cœlestem. Nam, ut infinita præteream, cur sibi caput ac pedes unguento conspergi muliebri ministerio passus est, nisi quia Palæstinæ atque Judaicæ regionis mos erat ut ejus accolæ crebrius ungerentur? Hinc est enim quod ait: « Tu autem cum jeunas, unge caput tuum (*Matth.* XXVI; *Luc.* VII). » Et quid mirum si Dominus in vita servaverit morem patriæ, quem et sepulturæ suæ sacrosanctis exsequiis non dedignatus est custodire? Sic enim Joannes refert: « Joseph ab Arimathia et Nicodemus acceperunt corpus Jesu, et ligaverunt illud linteis cum aromatibus, sicut mos Judæis est sepelire (*Joan.* XIX; *Matth.* XXVII). » Cum ergo is qui est ipsa sapientia, per quam cuncta sunt condita, in his etiam rebus quæ nullius pene videntur esse momenti, traditionem hominum servare non respuit; quantæ præsumptionis est, si disciplinæ quis regulam frangat, quam a sanctis Patribus traditam non ignorat?

CAPUT PRIMUM.

Correptiones æquo animo ferentium emolumenta.

Inter cætera igitur sanctæ conversationis insignia, quæ videlicet et in aliis florere consideras, et tū